

N:o 178,

Af herr **D. M. Lyckholm**, i anledning af Kungl. Maj:t proposition med förslag till förordning angående tillverkning och beskattning af maltdrycker.

Själfklart är, att, då staten för tillgodoseende af mångahanda behof ser sig nödsakad att tillgripa beskattandet af en särskild näringsgren, själfva tillvägagåendet kräfvat ett noggrant öfvervägande för att staten icke genom den i och för sig undantagsmässiga åtgärden skall bryta mot en eller annan af vissa elementära regler för en sund beskattning. Det tarfvas vid sådant tillfälle i främsta rummet att tillse, det icke allas likhet inför lagen kränkes, vidare att kontrollen öfver skattens utgående blifver af beskaffenhet att icke blott afse upptäckande och bestraffande af begångna underslef, utan fastmer äfven att förebygga att sådant äger rum, och slutligen att skatten icke sättes så hög, att den leder till ett mer än skäligen fördyrande af maltdryckerna och därmed följande tillbakagång i dessa dryckers konsumtion.

Om man med hänsyn härtill underkastar det förslag till förordning angående tillverkning och beskattning af maltdrycker, som i kungl. propositionen n:o 52 framlagts för innevarande Riksdag, så skall man emellertid finna, att vederbörande låtit sig föranledas att bortse från nämnda hufvudfordringar.

Hvad sålunda först vidkommer den ytterst viktiga och för alla lika dyrbara principen om *allas likhet inför lagen*, så torde jag på detta ställe kunna fatta mig kort. Jag har förut i min motion, n:o 166, angående ersättning åt de genom den föreslagna skatteförordningens bestämmelser direkt lidande bryggerierna utförligt sökt visa, att den föreslagna tudelningen af bryggerierna i två klasser; skattepliktiga och

skattefria, innebär en icke blott teoretiskt, utan ock praktiskt, i ekonomiskt hänseende mycken kännbar förseelse mot denna regel.

Att det kungl. förslaget måste af rent fiskaliska skäl stadga en dylik tudelning framgår tydligen af hvad 1902 års kungl. kommitté därom har i sitt betänkande, sid. 66, anført:

»Då kommitterade på grund häraf sökt tillse, huru svagdrickat kan beredas den största möjliga skattefrihet, som är förenlig med malt-skattesystemets hufvudprinciper, hafva kommitterade till en början funnit, att nämnda principer icke tillåta, vare sig att åt bryggerier, där utom svagdricka äfven andra maltdrycker tillverkas, medgifves skattefrihet för det malt, som användes till svagdricksbrygd, eller att i dylika bryggerier anordnas restitution af skatt för malt, som åtgått för svagdricks-tillverkning. I fråga om de skäl, som stödja kommitterades ifrågasvarande mening, tillåta sig kommitterade hänvisa till hvad i hit-hörande ämne anförts uti 1892 års omförmälda kommittébetänkande (sid. 40—41).»

De anförda sidorna hafva följande lydelse:

»Därest det malt, som användes till svagdricka, undantages från beskattning, kräfvä rättvisa och billighet, att den bryggare, hvilken tillverkar såväl svagdricka som starkare maltdrycker, icke har att erlägga skatt för det malt, som användes till svagdricka. Härför kan man tänka sig tre olika former, nämligen

1:o att tillverkaren icke påföres skatt för det malt, som uppväges för tillverkning af svagdricka,

2:o att han erhåller restitution af skatten för det malt, som antages vara användt till svagdricka, eller

3:o att tillverkaren tillåtes att skattefritt tillverka svagdricka endast då tillverkningen af andra maltdrycker ligger nere.

I första fallet eller att den, hvilken tillverkar såväl svagdricka som starkare maltdrycker, icke skulle påföras skatt för det malt, som afses för tillverkning af svagdricka, erfordras tillsyn därå, att det sålunda för svagdrickstillverkning använda maltet verkligen därtill användes och icke begagnas för tillverkning af skattepliktig vara, äfvensom därå, att det tillverkade svagdrickat icke genom blandning med en starkare maltdryck användes till beredande af en skattepliktig vara. Att det för tillverkaren skulle vara fördelaktigt att med användande af skattefritt malt bereda en starkare skattepliktig vara och således undgå hela eller en del af skatten för densamma, torde icke behöfva vidare utvecklas. Just detsamma sker ock, då en skattefri vara blandas med en skattepliktig i det förhållande, att den erhållna blandningen

ernår sådan styrka, som betingar skatt. Om t. ex. en tillverkare, som vill framställa 100 hektoliter af en maldryck utaf 10 procents extrakt-halt hos stamvörten, härför sammanblandar 50 hektoliter öl af 15 procents extrakthalt med 50 hektoliter svagdricka af 5 procents extrakt-halt hos stamvörten, och han för denna senare vara undsluppit tillverknings-skatt, så undgår han ju tydligen att erlägga sådan skatt för ungefär fjärdedelen af det malt, som erfordrats för framställande af den erhållna drycken. Kontrollpersonalens uppgift blir sålunda ganska omfattande och besvärlig. Kontrollör måste ständigt närvara i bryggeriet, ja i ett större sådant, där arbete pågår dag och natt, skulle han behöfva tjänstgöra äfven om natten. För ombyte af kontrollör skulle då behöfvas tre personer vid hvarje bryggeri, och de därmed förenade kostnaderna skulle uppgå till betydande belopp; men hur trägen kontrollpersonalens närvaro än vore, skulle den dock icke bereda samma trygghet, som enligt kommitténs förslag erbjudes af den själfregistrande vägen. Af dessa skäl anser sig kommittén icke kunna förorda, att den, hvilken samtidigt tillverkar såväl svagdricka som andra maldrycker, må få åtnjuta skattefrihet för det malt, som användes till svagdricka.

Att, såsom i det andra fallet tänkes, medgifva tillverkaren restitution af skatten för det malt, som antages vara användt till svagdricka, torde icke låta sig göra. Kontroll- och justeringsbyrån har redan crinrat, att vid många bryggerier drickat uttages nästan utslutande såsom bi- eller efterprodukt till ölet och att det härvid blir omöjligt att med säkerhet bestämna, huru stor del af maltet användes till dricka; men äfven andra invändningar kunna framställas. Då svagdricka kan vara af olika styrka, blefve det ej fullt rättvist att medgifva ett och samma restitutionsbelopp för samma mått svagdricka. Beständes restitutionsbeloppet under antagande af fem procents extrakt-halt hos stamvörten, komme det nog icke att saknas de, hvilka genom att tillverka den möjligast svaga produkt, som kunde afyttras, visste att förtjäna på restitutionsbeloppet. Ville man åter undersöka hvarje brygd svagdricka, för att utröna extrakthalten hos stamvörten, blefve detta både dyrbart och omständligt, helst någon uppmätning af varans myckenhet naturligtvis äfven måste ske. Det är visserligen sant, att restitution föreslås vid export af maldrycker, men utförsel däraf förekommer mera sällan och kan antagligen ej omfatta andra maldrycker än sådana, för hvilkas tillverkning åtgått minst det mått malt, som tagits i beräkning vid restitutionsbeloppets bestämmande.

Beträffande det tredje fallet, så ifrågasätter visst icke kommittén

annat, än att den bryggare, hvilken upphört att tillverka öl, må få idka skattefri tillverkning af svagdricka under den kontroll, som för tillverkare af svagdricka kan vara föreskrifven, dock under förutsättning, att inom bryggeriet icke finnes kvar starkare maltdrycker eller vört för sådana. Funnes starkare maltdrycker eller vört, hade man ju alltid anledning att befara blandningar. Just till förekommande af sådana föreslår kommittén i § 28 det stadgande, att i svagdricksbryggeri icke får finnas starkare maltdrycker än svagdricka. Detta förbud kommer emellertid att i nästan alla fall hindra dem, hvilka tillverka öl, att idka *skattefri* tillverkning af svagdricka. Att tillverka svagdricka förmenas dem dock icke, ty af det malt, för hvilket de betalt skatt, få de tillverka hvilken jäst dryck de vilja.

Hvad vidare angår krafvet på en *förbrytelser förebyggande, icke blott upptäckande och bestraffande kontroll*, så träder den partiella bristen på sådan skarpt i dagen, än ytterligare markerande de två af förordningen tillskapade bryggeriklassernas olikställighet inför lagen.

I de skattepliktiga skall allt malt, som användes för maltdrycksberedningen, passera en själfregistrerande våg, som är förbunden med bryggeriets maltkross på sådant sätt, att malt icke kan krossas utan att vikten af detsamma är automatiskt registrerad, och äro såväl vågen som krossen oåtkomliga för tillverkaren. Dennes åtgöranden öfvervakas i öfrigt af särskilda kontrollörer, som äga rätt att när som helst infinna sig i bryggeriet för att tillse, att förordningens föreskrifter åtlydas, samt vid tid efter annan upprepade inspektioner af vederbörande öfverkontrollör, som skall äga fri tillgång till bryggeriets handelsböcker. Slutligen är det yrkesidkarens skyldighet att föra en på särskildt sätt uppställd bryggjournal, som ständigt skall finnas för kontrolltjänstemännen tillgänglig att af dem afskrifvas.

De skattefria behöfva endast föra en bryggjournal, hvilken skall hållas tillgänglig för den icke tekniskt bildade tillsyningsman, som kan anskaffas för blott 20 kronor i månaden eller högst 240 kronor om året, hvarjämte de äro underkastade tillfälliga inspektioner af distriktets öfverkontrollör.

Olikheten i fråga om kontrollens karaktär och effektivitet är som sagdt slående. I ena fallet är så godt som hvarje möjlighet till »oegentlighet» på förhand omintetgjord, men i det andra är fältet lämnadt så godt som öppet. Den skattepliktige bryggaren är i görligaste mätto strängt bevakad, under det att för den skattefrie tillverkaren det knappast möter någon svårighet att brygga annat än som verkligen menas med svagdricka. Det stadgas visserligen i 28 § mom. 1, att vid tillverkning af

svagdricka i skattefritt bryggeri må vörten, då jästen tillsättes, icke äga högre extrakthalt än 6 procent, och det är naturligtvis just denna bestämmelses efterlefnad, som tillsyningsmannen har till uppgift att kontrollera, men tillverkaren kan efteråt eller vid försäljningen, utan att tillsyningsmannen erhåller någon aning därom, tillsätta starkare vört, melass, kulör o. s. v. Upptäckten häraf kan således icke ske förr än varan lämnat bryggeriet, och då är äfven bevisföringen svår att åstadkomma. Att statens intressen på så sätt lätt kunna blifva lidande, är påtagligt, på samma gång som den illojala konkurrensen utmattar den lojale skattebetalaren och minskar hans omsättning. Noga sedt är det samma drift, det illojala vinningsbegäret, som skall bekämpas, och det torde få anses högst tvifvelaktigt, om denna uppgift blifver mindre vanskligh, då det gäller att begagna gynnsamma konkurrensförhållanden eller då det är fråga om att undandraga sig mindre gynnsamma sådana.

Frånvaron af egentlig kontroll och den däraf betingade friheten för de skattefria bryggerierna att använda surrogater har äfven sina stora betänkligheter. Alldeles bortsedt från det önskvärda uti, att en dryck som svagdricka bör vara af verkligt god beskaffenhet, utgör denna frihet för den skattefrie tillverkaren en ytterligare förmån, som gör det ännu svårare för den skattepliktige tillverkaren att tillverka och sälja svagdricka. Jag vill icke underlåta att i detta sammanhang påminna om den stränga kontroll, som våra margarinfabriker äro underkastade, dels för att inga dåliga råmaterialier måtte komma till användning och dels för att skydda landets mejerihandtering. Kontrollkostnaderna, som skola af fabrikanten betalas, få icke understiga 100 kronor och icke öfverstiga 300 kronor i månaden för hvarje fabrik.

Beträffande vikten af, att *skattesatsen icke sättes för hög*, så bör man taga hänsyn till, att beskattning af en förut icke beskattad vara alltid kommer att verka hämmande på denna varas omsättning. Här af följer äfven, att skatten till att börja med icke bör uttagas i den utsträckning, att den ifrågavarande industrien beröfvas möjlighet att med någorlunda framgång fortsätta sin verksamhet, en sak som ligger lika mycket i statens som den enskilde industriidkarens intresse.

Sammanlagdt torde man väl kunna säga, att det kungl. förslaget i iugen af de tre hufvudpunkter, som från början angäfvos, håller måttet. Det skapar *olikhet inför lagen, olikartad och otillfredsställande kontroll*, och då den föreslagna skattesatsen utgör omkring 20 à 25 procent af varans saluvärde, får man väl anse denna, *åtminstone till att börja med, för hög*.

Som bekant fick den kungl. kommitté, hvars förslag lagts till grund för det nu föreliggande förslaget till förordning, sin uppmärksamhet riktad på det system för beskattning af maldrycksindustrien, som sedan ett 10-tal år tillämpats i Danmark. Med anledning däraf må i förbigående anställas en kort undersökning af dess förhållande till de tre hufvudfordringar, som från början ställts på ett godt skattesystem.

Beträffande likheten inför lagen har detta system ett bestämdt försteg. Alla bryggerier hafva rätt att tillverka både skattefri och skattepliktig vara. Vidkommande åter tillfredsställande kontroll visar det däremot så mycket större svagheter. Kontrollen är som bekant byggd på yrkesidkarnes egna uppgifter och föreföll 1902 års kommittés samtliga medlemmar så svag, att de på denna grund öfvergåfvo planen att på systemet basera ett eget förslag. Öfver den i Danmark rådande skattesatsens lämplighet tillkommer det icke mig att göra något uttalande, men anser jag det vara på sin plats att i detta sammanhang anföra beskattningens resultat därstädes under det senaste skatteåret (1901—1902). Omsättningen af skattepliktiga maldrycker minskades med 45,423 tunnor, utgörande en minskning af skatteinkomsterna med 322,019 kronor. Däremot har omsättningen af de skattefria maldryckerna ökats med 37,817 tunnor, hvaraf ökningen på kronöl utgör 10,961 tunnor. Brännvinsproduktionen har under samma tid stigit med 822,524 potter absolut alkohol eller i rundt tal 1,800,000 liter 45-procentigt brännvin.

I det föregående äro anförda de skäl, som tala emot användande vid maldrycksindustriens beskattning af vare sig det system, som ligger till grund för det kungl. förslaget, eller det danska systemet. Man kan beklaga, att dessa äro af den beskaffenhet att de med logisk följdriktighet utestänga möjligheten af skattefrihet åt svagdrickat, enär någon annan utväg för ernåendet häraf icke föreligger. Visst är emellertid, att det fördyrande af svagdrickat, som måste blifva en gifven följd af en *ren maltskatt* — den enda återstående konsekventa utvägen — icke behöfver antaga de dimensioner, som man i allmänhet tyckes föreställa sig. Man får nämligen icke bortse från, att redan den afgift å afverkad malt, som det kungl. förslaget förutsätter såsom svagdricksbryggeriernas bidrag till den för dem anordnade tillsynen, i förening med förbudet mot användande af sackarin såsom sötämne, måste fördyra varan med en del af ett öre pr liter, som vid varans försäljning gifvetvis i detaljhandeln utjämnar sig till en enhet. Här uppstår sålunda en prisförhöjning, af hvilken emellertid den större delen skulle komma tillverkaren och mellanhanden till godo, under det att staten finge åtnöjas med en obetydlighet.

Under sådana förhållanden bör det ligga nära till hands att äfven beskatta maltet för svagdricka, och bör då såväl skattesatsen som progressionen af densamma så afvägas, att skatten icke kommer att blifva mer än omkring $\frac{1}{2}$ à 1 öre pr liter.

I detta sammanhang tillåter jag mig citera ett yttrande af professorn i nationalekonomi vid Berlins universitet, d:r E. Struve, som ingående studerat maldrycksbeskattningen i olika länder och nu särskildt satt sig in i den svenska beskattningsfrågan. Han uttalar sig på följande sätt:

»Med hänsyn till det faktum, att här i Sverige tillverkning af svaga maldrycker idkas i nästan alla slag af bryggerier, kan jag knappt föreställa mig, huru man skall kunna helt och hållet befria dessa alkoholsvaga maldrycker från skatten utan att å andra sidan kontrollen samtidigt blir mycket besvärande och kostsam såväl för bryggerierna som för staten, och därmed gör alla maltbeskattningens fördelar illusoriska. Kanske lämpar sig äfven här samma utväg som hos oss i Baden och Würtemberg, så att man för den lägsta skalan af maltafverkning, intil ca 5,000 kg., för alla bryggerier fastställer ett möjligaste lågt belopp, kanske 2 till 4 öre pr kg. malt, hvarvid jag tillika förutsätter, att normalskattesatsen sättes betydligt lägre än 18 öre pr kg. malt, hvilken skattesats enligt min orubbliga öfvertygelse i alla händelser är alldeles för hög.»

Om alltså svagdrickats fördyrande är oundvikligt, och detta äfven genom Kungl. Maj:ts förslag, återstår endast att angifva fördelarne med det system, nämligen ren maltskatt, progressivt anordnad, som jag förut betecknat som det enda återstående, och äro dessa:

1. *Likhet inför lagen.* Alla yrkesidkare få i mån af sina krafter och efter en enhetlig, för alla lika, måttstock deltaga i bärande af den börda, staten anser nödigt ålägga industrien. Ingen kategori af dem ställes i en privilegierad undantagsställning. Staten tillvaratager sin skyldighet att bereda dem, af hvilka den fordrar ett extra skattetillskott, likställighet och rättvisa.

2. *Säker, enkel och preventiv kontroll.* Genom avändande af själfregistrerande vågar, på visst sätt förbundna med motsvarande maltkrossar och oåtkomliga för tillverkaren, men öfvervakade af kontrollörer, skulle själfva kontrollen blifva verksam icke blott för upptäckande och bestraffande af underslef, utan äfven förebyggande sådana, en social och moralisk förmån, som icke torde kunna nog högt värderas.

3. *Handlingsfrihet för yrkesidkaren.* Försvinnandet af den konstlade uppdelningen i skattepliktiga och skattefria bryggerier skulle gifvetvis

åt yrkesidkarne bevara den fulla själfbestämningsrätt i driften, som är nödvändig för hvarje industriellt företag. Möjligheten att på bästa sätt efter tidens lägenhet utnyttja materiel och råämnen skulle för den enskilde yrkesidkaren öka utsikten att uthärda det extra tryck, som beskattningen medför.

4. *Minskad alkoholhalt hos maltdryckerna.* Det behöfver knappast påvisas, att en maltskatt måste af rent ekonomiska skäl sporra fabrikanten till att med så liten maltåtgång som möjligt framställa en god och omtyckt vara. Då emellertid den ursprungliga extrakthalten hos maltdryckerna i stort sedt står i ett bestämdt förhållande till alkoholhalten hos den färdiga varan, så måste äfven maltskatten leda till en sänkning af alkoholhalten, och detta framhålles äfven af 1902 års skattekommitté (sid. 63). Då enligt samma kommittés åsikt någon ren alkoholbeskattning icke kan komma på tal, så följer, att genom en ren maltskatt

5. *skatten kommer att drabba alkoholen* närmare än genom något annat hittills känt system. Dessutom bör icke förgätas det stora företräde den rena maltskatten har framför andra system därigenom, att den utan svårigheter låter sig progressivt anordnas. Därigenom vinnes den stora fördelen, att skatten rättvist kan uttagas af större och mindre yrkesidkare i förhållande till deras större och mindre, på anläggningens beskaffenhet och rörelsens omfång m. m. beroende utbyte af samma maltkvantitet. De bestående förhållandena inom industrien rubbas ej heller på detta sätt.

Det är med hänsyn härtill icke underligt, att den rena maltbeskattningen, som sedan gammalt tillämpats i de egentliga ölländerna (i Bajern från 1807), småningom fått fotfäste på alla de ställen, där man sett sig nödsakad att öfvergifva förut använt skattesystem. Så har den 1885 i Finland ersatt en produktskatt, 1896 i Baden efterföljt en pannrymdsskatt och 1900 i Ryssland fått träda i stället för en mäskkarsskatt, som den 1904 skall ersätta äfven i Belgien. Detta synes mig utgöra ännu ett talande skäl för, att vi först som sist böra slå in på denna väg.

Enär emellertid icke något förslag till konsekvent genomförd progressiv maltbeskattning hittills blifvit framlagdt, tillåter jag mig bifoga ett utkast till en därpå baserad tillverknings- och skatteförordning, som till sin uppställning och form, så långt det delvisa olika innehållet tillåter, ansluter sig till det af Kungl. Maj:t framlagda.

Ett par af dess bestämmelser skall jag ägna några särskilda kommentarier.

2 §.

Med anledning af hvad jag anført rörande vikten af att skattesatsen icke till en början sättes för hög, har jag föreslagit skattesatserna på sätt som i denna § skett. Uttages skatten i enlighet härmed, kommer icke priset att uppdrivas med mer än 1 öre pr flaska ($\frac{1}{3}$ liter) för ölet och $\frac{1}{2}$ —1 öre per liter för svagdrickat, om än för de högst beskattade bryggerierna under sådana förhållanden intet öfverskott till betäckande af minskad omsättning m. m. finnes, utan få dessa finna sin ersättning däruti, att de fått tillgodogöra sig progressionens lägre skattebelopp för motsvarande delar af sin tillverkning. Med hänsyn härtill är det äfven jag utsträckt progressionen längre än Kungl. Maj:t gjort.

5 §.

Det säger sig själf, att, då staten pålägger industrien en extra beskattning, densamma måste uppställa som fordran, att icke skattebeloppet för något bryggeri blifver lägre, än att det allra minst betäcker kontrollkostnaden eller möjligen lämnar något öfverskott, och då man väl får antaga, att staten af hänsyn till det bekväma tillgodoseendet af allmänhetens behof, som nödvändiggör en mängd smärre bryggerier, skall åtnöja sig med endast ersättning för kontrollkostnaderna, så har jag beräknat minsta mängd afverkad malt pr dygn till 65 kg. eller 20,000 kg. pr år, hvilket skulle lämna en ersättning för kontrollkostnaden med 1,000 kronor.

13 §.

Mom. 2. Af den förändring, som vidtagits i § 5, följer, att säkerhet icke behöfves för mer än 1,000 kronor.

Mom. 5. På samma grund bör äfven denna säkerhet minskas till 167 kronor.

23 §.

Då från nykterhetsvänligt håll den fordran framstälts, att, i händelse en maltbeskattning skulle komma till stånd här i landet, tillfället icke borde eller finge försummas att uppdraga en gräns mellan starkare

maldrycker och svagdricka, så har Kungl. Maj:t i motsvarande § af sitt förslag upptagit en bestämmelse af sådant syfte, hvilken jag på samma grunder, som därvid varit bestämmande, låtit kvarstå.

Till sist må ett icke oviktigt tillägg göras. Oaktadt den rena maltbeskattningens stora både teoretiska och praktiska företräden kan icke heller detta system afvärja eventuell undergång för vissa små bryggerier, som icke förmå motstå trycket af äfven en mycket billig skattesats, en olägenhet, som är beroende på själfva den extra beskattningen, och denna omständighet kräfver sin bestämda hänsyn.

Hänvisande till hvad jag i min motion, n:o 166, haft äran anföra angående statens ersättningsplikt gent emot de genom bestämmelserna i det kungl. förslaget direkt lidande bryggerierna, skall jag inskränka mig till att återgifva hvad 1891 års kommitterade yttrade i ämnet (sid 73, 74):

»Måste en sådan mindre tillverkare upphöra med sin rörelse i följd af beskattningens införande och därmed förenade föreskrifter, fordrar dock billigheten, att kronan efter bruksvärdet inlöser hans redskap och fat. Ett liknande förfaringssätt iaktogs i de förordningar, hvilka 1855 och 1860 utfärdades beträffande villkoren för tillverkning af brännvin. De nämnda redskapen och faten lära i allmänhet icke äga högt värde. Det har till och med uppgifvits, att de i vissa fall endast skulle äga ett värde af några hundra kronor. Med ledning af sakkunniges omdöme torde kunna antagas, att de icke i värde öfverstiga 5,000 kronor för något mindre bryggeri. Under antagande, att 200 bryggerier inlösas efter ett värde af 2,500 kronor stycket, skulle därtill erfordras en half million kronor, hvilket belopp komme att minskas med det pris, kronan vid redskapens återförsäljning kunde erhålla. Att uppgifva något belopp, som borde af Riksdagen äskas, vågar dock icke kommittén. Det enklaste blefve väl, att lösesumman förskjötes af statskontoret och att, sedan försäljningssumman redovisats, skillnaden hos Riksdagen anmäldes till ersättande.»

Jag skall icke ingå på någon undersökning rörande tillämpligheten å nuvarande förhållanden af de siffror, kommittén anført, och ej heller inlåta mig på något angifvande af tid och sätt för denna ersättning, enär detta bör helt och hållet öfverlätas åt Riksdagens rätts- och billighetskänsla.

På grund af hvad här anförts, får jag vördsamt hemställa:

att Riksdagen måtte besluta, att det skattebelopp, som kan anses böra och skäligen kunna genom be-

skattning af maltdrycksindustrien uttagas, skall utgå efter ett på den rena maltbeskattningens princip grundadt system, i hufvudsak så affattadt som bilagda utkast till förordning utvisar; samt

att i förordningen inryckes betryggande bestämmelser angående ersättning åt de bryggerier, som ej förmå betala det minimibelopp af skatt, som staten anser sig böra uttaga af hvarje bryggeri.

Stockholm den 24 mars 1903.

Melcher Lyckholm.

Förslag

till

Förordning angående tillverkning och beskattning af maltdrycker.

Kap. I. *Om skattens beräkning, erläggande, och återbärande samt allmänna bestämmelser.*

1 §.

1. Den, som vill idka tillverkning af maltdrycker till afsalu, skall, utöfver hvad författningarna i allmänhet föreskrifva såsom villkor för rätt att utöfva näring, vara underkastad de föreskrifter, som beträffande sådan tillverkning i denna förordning finnas stadgade.

2. Hembrygd af maltdrycker för eget behof, men ej till afsalu, må utan hinder af föreskrifterna i denna förordning, företagas af en hvar, som icke idkar värdshusrörelse eller handel med maltdrycker eller tillverkning af sådana drycker till afsalu.

3. Denna förordning äger icke tillämpning å sådan tillverkning af maltinfusioner och maltextrakt, som äger rum, antingen å apotek för medicinskt ändamål, eller eljest under de villkor och den kontroll, Kungl. Maj:t för särskildt fall föreskrifver.

2 §.

För malt, som i bryggeri användes vid tillverkning af maltdryck, skall erläggas skatt med 12 öre för hvarje kilogram, dock att för hvarje bryggeri skatten för de första tjugotusen kilogrammen malt utgår med 5 öre för kilogram, för de nästa trettiotusen kilogram med 7 öre för kilogram, för de nästa femtiotusen kilogrammen med 9 öre för kilogram och för de nästa hundratusen kilogrammen med 11 öre för kilogram.

3 §.

1. I denna förordning förstås med *svagdricka* hvarje maltdryck, som ej innehåller mer än två och en fjärdedels volymprocent alkohol och är inbryggd med en stamvört, hvilkens extrakthalt icke öfverstiger sex procent;

tillverkare den person, hvilken såsom ägare, innehafvare, verkställande direktör, disponent eller i annan egenskap har högsta in-seendet öfver bryggeriets skötsel.

2. Tillverkningsår räknas från och med den 1 oktober till och med den 30 september.

4 §.

1. I bryggeri må för tillverkning af maltdrycker användas endast torkadt, rostadt eller brändt malt, humle, jäst och vatten.

2. Maltet skall krossas å en i bryggeriet uppställd malkross, så förbunden med en själfregistrerande, justerad våg, att maltets krossning ej kan äga rum, utan att detsamma först genomgått vågen.

3. Maltets vikt beräknas efter vågens anvisning, men märkes å vågen fel, skall kontrollör uppväga maltet å annan justerad våg; ägande öfverkontrollör bestämma, efter hvilken grund maltafverknigen skall beräknas från den tidpunkt, då kontrollören sist afläste vågen, innan felet märktes.

5 §.

Skatt skall erläggas för minst sextiofem kilogram malt i medeltal för hvarje helgfritt dygn af den tid, under hvilken malkrossning på grund af tillståndsbevis må äga rum.

6 §.

1. Tillverkare skall, med det undantag, som i 4 mom. sägs, till vederbörande landtränteri eller, hvad Stockholms stad angår, till öfverståthållareämbetet före hvarje månads början förskottsvis inbetala skatt för den vikt malt, som enligt den i 13 § föreskrifna anmälan kommer att under månaden krossas.

2. Har under någon kalendermånad krossats malt till högre vikt

än den, för hvilken skatt förskottsvis erlagts, åligger tillverkaren att inom åtta dagar efter månadens utgång inbetala skatten för det öfver - skjutande beloppet.

3. Visar sig, då det i 13 § omnämnda tillståndsbevis upphör att gälla, att tillverkare inbetalt skatt för mera malt än som krossats, äger han återbekomma skillnaden.

4. Tillverkare, som i anmälan förklarar sig önska erhålla anstånd med skattens erläggande och för densamma ställer sådan säkerhet, som i 13 § 2 mom. sägs, skall inom två månader efter utgången af hvarje kvartal inbetala skatten för det under kvartalet uppvägda maltet; och skall vid betalningen för det sista kvartalet, under hvilket maltkrossning enligt samma tillståndsbevis ägt rum, jämväl erläggas hvad som kan brista i den uti nästföregående § stadgade minsta skatt.

5. Betalas ej skatten inom föreskrifven tid, skall Kungl. Maj:ts befallningshafvande återkalla tillståndsbeviset, i hvad det innefattar rätt till maltkrossning, och låta utmäta skatten.

6. När tillståndsbevis återkallas, skall det upphöra att gälla med den dag, då beslut om återkallandet delgifves tillverkaren eller hans ombud.

7 §.

Om uppvägt malt eller däraf beredd produkt, innan den lämnat lagerfaten, så väsentligen skadats, att maltet eller produkten ej kan för afsedt ändamål användas, må eftergift af skatten äga rum. Till Kungl. Maj:t ställd ansökan härom, åtföljd af handlingar, innefattande erforderlig utredning rörande förhållandet, ingifves till Kungl. Maj:ts befallningshafvande, som, efter öfverkontrollörens hörande, till Kungl. Maj:t insänder handlingarna i ärendet jämte eget yttrande.

8 §.

Om maltdryck från bryggeri utföres ur riket, åtnjutes under de villkor, hvilka af Kungl. Maj:t särskildt stadgas, för den vikt malt, som tillverkaren kan styrka hafva åtgått för den utförda maltdryckens tillverkning, restitution af skatt, beräknad efter den skattesats, som vid tiden för utförseln tillämpas vid bryggeriet.

9 §.

Öfverinseendet öfver bryggerikontrollen i riket utöfvas af chefen för kungl. finansdepartementets kontroll- och justeringsbyrå.

2. Enligt de närmare föreskrifter, som innehållas i den ordningsstadga, Kungl. Maj:t vill utfärda för bryggerierna i riket, utöfvas bryggerikontrollen af öfverkontrollörer samt af kontrollörer.

3. Öfverkontrollörer förordnas af Kungl. Maj:t, som bestämmer dem tillkommande ersättning.

4. Kontrollörer utses af Kungl. Maj:ts befallningshafvande efter förslag af vederbörande öfverkontrollör.

5. Chefen för kontroll- och justeringsbyrån må, där så pröfvas nödigt, på statens bekostnad förordna kontrollör att biträda öfverkontrollör vid dennes expeditionsgöromål mot ersättning af två kronor om dagen.

10 §.

Tillverkare vare skyldig hålla sina handelsböcker med tillhörande verifikationer tillgängliga för vederbörande öfverkontrollör, då denne önskar däraf taga del.

11 §.

Tillverkare ställe sig till efterrättelse, hvad ordningsstadgan för bryggerierna innehåller om tillverkares åligganden, samt de föreskrifter, chefen för kontroll- och justeringsbyrån eller vederbörande kontrolltjänsteman i enlighet med denna förordning eller nämnda ordningsstadga meddelar.

12 §.

Uppgift om de enligt denna förordning utfärdade tillståndsbevis skall af Kungl. Maj:ts befallningshafvande öfversändas till öfverkontrollör sist dagen efter det beviset utfärdats; och skall Kungl. Maj:ts befallningshafvande första helgfria dagen i hvarje vecka till kontroll- och justeringsbyrån insända uppgift å de tillståndsbevis, som under föregående vecka utfärdats.

Kungl. Maj:ts befallningshafvande meddele härjämte vederbörande stadsfiskal eller länsman underrättelse, att tillståndsbevis för tillverkning utfärdats eller återkallats.

Kap. II. *Om anmälan för tillverkning af maltdrycker.*

13 §.

1. Då bryggeri skall sättas i gång eller vid början af ett tillverkningsår fortfarande vara i verksamhet, åligger det tillverkaren att minst tio dagar förr, än malkrossning må företagas, till Kungl. Maj:ts befallningshafvande ingifva skriftlig anmälan med uppgift om:

a) tillverkarens postadress äfvensom det ställe, där bryggeriet är beläget,

b) den tidrymd, ej öfverstigande helt tillverkningsår, för hvilken han önskar erhålla tillstånd till malkrossning,

c) den vikt malt, han beräknar i medeltal skola komma att krossas för hvarje helgfritt dygn under den tid, för hvilken anmälan göres, samt

d) det ombud, som i hans frånvaro skall företräda honom inför kontrolltjänsteman;

hvarjämte, därest bryggeriet ej står under tillsyn af kontrollör, då anmälan göres, vid densamma skall fogas intyg af vederbörande öfverkontrollör, att anordningarna inom bryggeriet icke strida mot denna förordnings eller ordningsstadgans föreskrifter.

2. Samtidigt med denna anmälan skall tillverkaren hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande aflämna ränterikvittens å inbetald skatt för en månad, eller, om han begär anstånd med skattens erläggande, hos Kungl. Maj:ts befallningshafvande ställa säkerhet för det högsta belopp, hvartill skatten efter den uppgifna medelafverkningen för sex månader kan komma att uppgå, dock alltid för minst ettusen kronor.

3. Ingifves behörig ränterikvittens, eller varder säkerheten, där sådan ställes, af Kungl. Maj:ts befallningshafvande godkänd, och finnes eljest ej hinder för rörelsens utöfvande, meddele Kungl. Maj:ts befallningshafvande tillståndsbevis för malkrossnings företagande och tillverkning af maltdrycker utaf det malt, som på grund af tillståndsbeviset krossas.

4. Har under någon kalendermånad vikten af det krossade maltet i medeltal för hvarje helgfritt dygn uppgått till mer än en femtedel utöfver hvad i anmälan uppgifvits, skall tillverkare, som åtnjuter anstånd med skattens erläggande, såvida hans tillståndsbevis varit gällande för mera än hälften af ifrågavarande månad, inom fjorton dagar efter månadens slut ställa säkerhet för den skatt, som svarar mot den till-

ökade medelafverknigen för sex månader, vid äfventyr att tillståndsbeviset, i hvad det innefattar rätt till malkrossning, återkallas.

5. När anmälan afser kortare tid än sex månader, varde säkerheten därefter jämkad; dock skall säkerhet ställas för minst etthundra-sextiosju kronor.

6. Förfaller den ställda säkerheten, utan att tillverkaren dessförinnan ställt ny, af Kungl. Maj:ts befallningshafvande godkänd säkerhet, skall tillståndsbeviset, i hvad det innefattar rätt till malkrossning, återkallas.

14 §.

Har bryggeri genom olyckshändelse så väsentligen skadats, att tillverkningen måste upphöra, eller vill tillverkare af annan anledning afsluta malkrossningen tidigare, än i tillståndsbeviset är utsatt, skall han skriftligen anmäla sådant för kontrollören, i senare fallet minst tre dagar före den, å hvilken sista malkrossningen är afsedd att äga rum; och åligger det kontrollören att härom lämna tillverkaren bevis samt ofördröjligen underrätta Kungl. Maj:ts befallningshafvande och öfverkontrollören. När sådan anmälan skett, må malkrossning ej utan nytt tillståndsbevis äga rum efter den tid, då enligt anmälan densamma skolat afslutas.

15 §.

Om malkrossning ej företages inom fem dygn efter det, då enligt tillståndsbevis densamma må taga sin början, eller afbrytes utan sådan anmälan, som i 14 § omförmäles, och icke ånyo företages inom fem dygn, det oräknadt, hvarunder afbrottet skedde, åligger det tillverkaren att för hela den tid, malkrossning sålunda icke ägt rum, till Kungl. Maj:ts befallningshafvande inbetala det på bryggeriet belöpande kontrollörsarfvodet, hvilket Kungl. Maj:ts befallningshafvande eljest låter hos honom utmäta.

Kap. III. Om kontrollen vid bryggerier.

16 §.

1. Tillverkare skall, innan anmälan för bryggeri första gången göres, låta i två exemplar upprätta och till öfverkontrollören öfverlämna

fullständig planritning och beskrifning öfver bryggeriet och samtliga därtill hörande lägenheter med tydligt angifvande af hvars och ens ändamål. Ett exemplar af ritning och beskrifning förvaras vid bryggeriet och det andra insändes af öfverkontrollören till kontroll- och justeringsbyrån.

2. När i anseende till vidtagna förändringar inom bryggeri chefen för kontroll och justeringsbyrån anser ritningen öfver detsamma icke vidare användbar, åligger det tillverkaren att anskaffa ny ritning och beskrifning, äfvenledes i två exemplar.

17 §.

1. Byggnader, lägenheter, bryggredskap eller jäskar, som icke blifvit upptagna i den uti 16 § omnämnda beskrifning, eller som där upptagits, men sedermera ändrats, må icke vid tillverkning af malt-drycker användas utan att hafva blifvit af öfverkontrollören skriftligen godkända.

2. Ej må malkross eller själfregistrerande våg ändras eller ny sådan redskap i bryggeri insättas, innan öfverkontrollören skriftligen gifvit sitt samtycke till åtgärden.

18 §.

1. Tillverkare är skyldig att på egen bekostnad anskaffa och i behörigt skick underhålla i 4 § omförmälda malkross och själfregistrerande våg.

2. Kan den med vågen förbundna malkrossen af någon anledning ej användas, skall kontrollören närvara vid maltets krossning.

3. Utom förenämnda malkross må icke i bryggeri eller tillhörande lägenheter finnas någon till krossning af malt användbar redskap, med mindre den ställes under kronans lås eller försegling.

19 §.

Omältad spannmål må icke inom bryggeri finnas annorstädes än i de förvaringsrum, hvilka i beskrifningen öfver bryggeriet uppgifvas såsom för sådan spannmål afsedda.

20 §.

Okrossadt malt må icke finnas inom de lägenheter, där mäsckar och vörtpanna äro uppställda.

Ej må på en gång krossas större mängd torkadt malt, än som erfordras till näst påföljande brygd; rostadt och brändt malt må däremot krossas till större mängd under villkor, att hvad däraf ej begagnas vid näst påföljande brygd förvaras under lås.

Krossadt malt må ej införas i bryggeri eller tillhörande lägenheter och ej heller därifrån utföras.

I bryggeri eller tillhörande lägenheter må icke finnas stärkelse, socker, sackarin eller annat, som kan vid tillverkning af maltdryck användas i stället för malt, där ej för visst bryggeri Kungl. Maj:t medgifver, att under föreskrifna villkor socker må i lagerkällaren användas såsom tillsats till porter.

21 §.

I bryggeri skall på tillverkarens ansvar och med användande af blanketter, som kontroll- och justeringsbyrån låter tillhandahålla, i enlighet med ordningsstadgans föreskrifter föras en bryggjournal, hvilken i bryggeriet städse skall vara för kontrolltjänsteman tillgänglig.

22 §.

Justerad våg med justerade vikter, annan redskap och det arbetsbiträde som fordras för direkt uppvägning af malt och uppmätning af kärl med flera kontrollåtgärder, äfvensom malt för justering af den själfregistrerande vågen ställe tillverkare utan ersättning till kontrolltjänstemans förfogande.

23 §.

Från bryggeri må svagdricka, därest det ej af köpare afhämtas i öppna kärl, endast utlämnas på kärl, å hvilka såväl bryggeriets namn som ordet »svagdricka» äro innebrända; och må inga andra maltdrycker utlämnas på sålunda stämplade kärl.

24 §.

Kontrolltjänsteman skall, när helst han det fordrar, äga tillträde till de lägenheter i bryggeri, där maltkross, mäsckar, vörtpanna och kylredskap äro uppställda. Därjämte skola bryggeriets öfriga lägenheter, som äro upptagna i den uti 16 § omnämnda beskrifning, vara för kontrolltjänsteman tillgängliga mellan klockan sex förmiddagen och klockan sju eftermiddagen så ock å annan tid, när arbete inom bryggeriet pågår.

25 §.

1. Kontrollör erhåller under tjänstgöringstiden af staten dagarfvode med tre kronor för tillsyn å ett bryggeri och med en krona för hvarje ytterligare bryggeri, öfver hvilket han har tillsyn.

2. Där å landsbygden lokala eller andra förhållanden sådant kräfva, må Kungl. Maj:ts befallningshafvande, efter öfverkontrollörens hörande, antingen förhöja kontrollörs dagarfvode med högst två kronor utöfver det i 1 mom. bestämda belopp för tillsyn å ett bryggeri eller ock ålägga tillverkaren att vid bryggeriet tillhandahålla kontrollör kost samt ett möbleradt, eldadt och städadt boningsrum; ägande i senare fallet tillverkaren att af staten erhålla ersättning med två kronor om dagen.

3. Kontrollör, som samtidigt utöfvar tillsyn vid brännvinsbränneri åtnjute för tillsyn å hvarje bryggeri blott en krona om dagen.

4. Då kontrollör för fyra eller flera på hvarandra följande brygder måste enligt de i denna förordning meddelade föreskrifter uppväga maltet eller närvara vid dess krossning, ersätte tillverkaren honom därför med två kronor för hvarje brygd utöfver de tre första.

Kap. IV. *Om ansvar för öfverträdelse af förordningens föreskrifter.*

26 §.

1. Den, som utan vare sig behörighet efter 1 § 2 eller 3 mom. eller erhållet tillstånd tillverkar maldryck, skall, där tillverkningen skett i allenast ringa omfattning, straffas med böter från och med tio till och med tvåhundra kronor.

2. Den, som bedrifver i 1 mom. omnämnd olaglig tillverkning yrkesmässigt eller eljest i större omfattning än i nämnda mom. afses, straffes med böter från och med etthundra till och med tvåtusen kronor eller med fängelse från och med en till och med sex månader samt gälde skatt för det afverkade maltet, dock för minst ett tusen niohundra-femtio kilogram. Därest omständigheterna gifva vid handen, att mera malt än ett tusen niohundra-femtio kilogram afverkats, skall i saknad af erforderlig utredning om antalet brygder och inmäskningens storlek antagas, att för hvarje dygn af den tid, hvarunder den olagliga afverkningen pågått, verkställts en brygd och att det därunder inmäskade maltets mängd i krossadt tillstånd uppgått till hälften af mäskkarsrymden samt att en hektoliter okrossadt malt väger femtiotvå kilogram.

27 §.

Skulle den, som på grund af medgifvande i 1 § 2 mom. för eget behof tillverkat maltdryck, sälja något af hvad han sålunda tillverkat, skall han, där han icke härigenom gjort sig förfallen till ansvar enligt gällande bestämmelser rörande försäljning af maltdrycker, böta från och fem till och med tvåhundra kronor.

28 §.

Den, som i syfte att undandraga statsverket skatt, använder ej medgifna råämnen eller malt, som icke blifvit i föreskrifven ordning vägdt, eller gör åverkan å själfregistrerande våg, eller använder själfregistrerande våg, sedan skada å densamma veterligen uppkommit, eller oloffigen bryter försegling eller öppnar eller borttager lås, som kontrolltjänsteman åsatt, eller eljest svikligen förfar, straffes med böter från och med femhundra till och med femtusen kronor eller dömes till fängelse från och med en månad till och med ett år; dock må, där omständigheterna äro synnerligen försvårande, dömas till straffarbete från och med två månader till och med två år.

Den sakfällde gälde ock den skatt, han undandragit statsverket.

29 §.

Den, som utan tillstånd ändrar godkänd eller insätter ny maltkross eller våg,

eller begagnar ändrad eller nyinsatt malkross eller våg, som ännu icke godkänts,

eller öfverträdt föreskrift i 18 § 3 mom., 19 § eller 20 §,

eller underlåter att ordentligt föra den bryggjournal, som föreskrifves i 21 §,

eller vägrar vederbörande kontrolltjänsteman tillgång till bryggjournalen eller till ritning eller beskrifning öfver bryggeriet,

eller underlåter att ställa sig till efterrättelse föreskrift i 23 §,

eller vägrar kontrolltjänsteman eller den, hvilken äger anställa undersökning om förbrytelse mot denna förordning, tillträde till rum eller byggnad, där undersökning må ske,

straffes, därest han icke är förfallen till ansvar enligt 28 §, med böter från och med femtio till och med ettusen kronor.

Öfverträdes föreskrift i 18 § 3 mom., skall krossningsredskapen, och öfverträdes 19 eller 20 §, skall olagligen upplagdt gods dömas förbrutet, äfven om tillverkaren ej är ägare därpå.

30 §.

Uraktlåter tillverkare att ställa sig till efterrättelse något af hvad i denna förordning eller gällande ordningsstadga föreskrifves eller de föreskrifter i fråga om tillverkares åliggande, chefen för kontroll- och justeringsbyrån eller vederbörande kontrolltjänsteman i enlighet med denna förordning eller ordningsstadgan meddelar, straffes han, där ej särskildt ansvar är bestämdt, med böter från och med tjugu till och med tvåhundra kronor.

31 §.

Tillverkare ansvarar för förbrytelse, som med hans vetskap mot denna förordning begås af hans hustru, husfolk eller i hans arbete antagen person, liksom vore förbrytelsen af honom själf begången. Begagnar tillverkare ombud vid rörelsens utöfvande, ansvare ombudet jämte tillverkaren och lika med denne för sådan förbrytelse.

32 §.

Tillverkare, som åt kontrolltjänsteman, hvilken öfver hans bryggeri utöfvar tillsyn, såsom gåfva något gifver eller erbjuder, böte från och med tjugu till och med tvåhundra kronor. Kontrolltjänsteman, som

gåfvan mottager, vare lika ansvar underkastad och miste därjämte befattningen.

33 §.

Den, som innehar eller innehaft befattning såsom kontrolltjänsteman, vare förbjudet att röja tillverkares yrkeshemlighet eller affärsförhållanden. Gör han detta och framgår ej af omständigheterna, att han om den hemlighet eller de affärsförhållanden erhållit kännedom å tid, då han dylik befattning ej innehaft, straffes med böter från och med femtio till och med ett tusen kronor. Sker det för att göra skada eller begagnar han sig af berörda yrkeshemlighet eller affärsförhållanden till egen eller annans fördel, då må till fängelse från och med en månad till och med två år dömas.

Har i nu omförmälda hänseenden genom kontrolltjänstemans åtgörande skada uppkommit, vare han ock skyldig den till fullo godtgöra.

34 §.

Allmän åklagare äger att anställa undersökning om förbrytelse mot denna förordning.

Den, som förrättar undersökning, bör för att tillgodonjuta det skydd, honom därvid lagligen tillkommer vid förrättningen, på sig synbart bära påbjudet tjänstetecken eller, innan förrättningen företages, uppvisa fullmakt eller förordnande. Är förrättningsmannen i orten boende eller eljest känd, vare han likväl frikallad från skyldigheten att sålunda styrka sin behörighet.

Skulle undersökning anställas mellan klockan sju eftermiddagen och klockan sex förmiddagen, men förbrytelse ej upptäckas, böte förrättningsmannen från och med fem till och med femtio kronor, där han ej haft giltig anledning till undersökningen.

35 §.

Allmän åklagare äger att i de fall, då krossningsredskap eller olagligen upplagdt gods jämlikt denna förordning äro att anse såsom förbrutna, därå verkställa beslag.

Beslag skall göras i två vittnens närvaro. Innehafvare af hvad i beslag tages eller, i hans frånvaro, hans ombud på stället eller något af hans husfolk skall tillsägas om beslaget.

36 §.

Allmän åklagare åligger att åtala förbrytelse mot denna förordning. Finner kontrolltjänsteman öfverträdelse begången, som bör föräleda till åtal, anmäla han det för allmän åklagare.

37 §.

Böter, som enligt denna förordning ådömas, skola, om tillgång till deras fulla gäldande brister, förvandlas enligt allmän strafflag.

38 §.

Då skatt jämte böter blifvit ådömd enligt denna förordning, må, där tillgång saknas till skatten eller någon del däraf, böterna ej kunna med penningar gäldas, utan skall den sakfällde i stället undergå motsvarande förvandlingsstraff.

39 §.

Böter, som enligt denna förordning ådömas, äfvensom värdet af redskap och gods, som ansetts förbrutna, tillfalle med en tredjedel kronan och med två tredjedelar åklagaren. Finnes särskild angifvare, tage han hälften af åklagarens andel. Sådan del tillkomme dock ej angifvare, då angifvelsen skett af föräldrar mot barn, barn mot föräldrar, makar eller syskon mot hvarandra, annan skyldeman mot den, hos hvilken han njuter kost och underhåll, fosterbarn mot fosterföräldrar eller tjänare mot husbondefolk under den tid, de äro i tjänsten.

Kap. V. *Öfvergångsstadganden.*

40 §.

Skulle vid bryggeri, som varit i gång inom tolf månader före denna förordnings utfärdande, en eller flera af ofvan stadgade kontrollföreskrifter icke kunna tillämpas, skall på Kungl. Maj:ts särskilda pröfning bero, huruvida det oaktadt tillverkning af maldryck vid sådant bryggeri får äga rum samt hvilka kontrollåtgärder för sådant fall skola på tillverkarens bekostnad vidtagas.

41 §.

På Kungl. Maj:ts särskilda pröfning skall bero, huruvida och under hvilka villkor för bryggeri, som varit i gång inom tolf månader före denna förordnings utfärdande, skatt under de första fem tillverkningsåren må erläggas för mindre vikt malt än i 5 § sägs. Skulle tillverkning i bryggeriet ligga nere under helt tillverkningsår eller maltafverknigen under något tillverkningsår i medeltal uppgå till sextiofem kilogram för hvarje helgfritt dygn af den tid, under hvilken malkrossning där varit tillåten, vare denna § ej vidare å bryggeriet tillämplig.

Denna förordning träder i kraft den 1 oktober 1903; dock att för bryggeri, som är afsedt att under oktober månad 1903 vara i gång, anmälan enligt 13 § skall göras minst trettio dagar, förr än i bryggeri malkrossning må under nämnda månad taga sin början.